

Písek za Sahary obarvil listopadové soumraky

Ve středu 25. listopadu byla skutečně krásná noc. Už časně po soumraku byl ke spatření přelet ISS a raketoplánu Atlantis, jakoby obě tělesa drželo neviditelné lano. Ten samý skvost se pak opakoval o hodinu a půl později. Na Měsíci se pomalu poodhaloval kráter Plato význačný svou majestátnou stínohrou v období kolem první čtvrti. A do toho se odehrál soumrak, který by se zdaleka nedal popsat typickým scénářem.

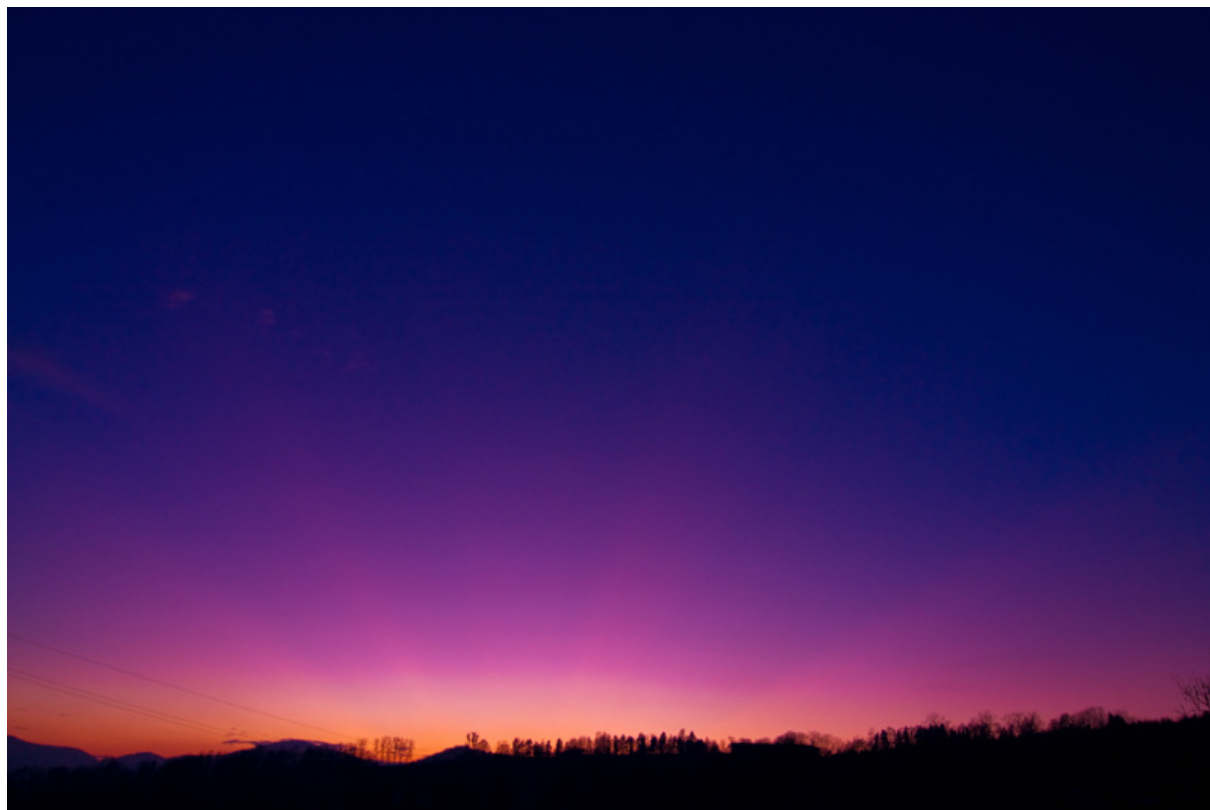

Foto: Martin Popek.

Když jsme vše tohle sledovali s Pavlem Gabzdylem na střeše brněnské hvězdárny, čistý vzduch ještě rozkryl výhled na výsostnou Pálavu v dáli. Už před slunečním západem byla obloha podivně nažloutlá, byť se vzduch zdál býti naprosto čistý (a taky v podstatě byl). My jsme hekticky sklízeli dovezené nové knihy napsané právě Pavlem a Jiřím Duškem (Lexikon vesmíru). Na to následovala prohlídka mnou "uložených" vltavínů z jižních Čech, když vtom náhle udeřila doba slunečního západu a s ním začátek velmi podivného atmosférického divadla.

Na západním obzoru se zjevila silně žlutá barva přecházející výše v nachovou nebo oranžovou a přes severozápadní obzor se téměř horizontálně nesl velmi dlouhý narůžovělý paprsek pomalu se "natáčející" vzhůru. Celé to divadlo velmi silně připomínalo události nám již několik měsíců známé a bezprostředně související s prachem sopečné erupce vulkánu Saryčev na Kurilských ostrovech. No, pravda nás však oba ještě více překvapila.

Podivuhodnou hru barev po západu Slunce tehdy ve středu tentokrát nezpůsobil stratosférický sopečný prach, nýbrž hned dvojitá vrstva velmi jemného písku, který k nám větrnými poryvy doplul až z daleké Sahary. Taková událost není až tak výjimečná - v posledních letech k tomu došlo již několikrát. Letošní jev patří ale k jedněm z nejvýraznějších - na barvách při soumraku se začal podepisovat již 18. listopadu. Více například v přírůstcích v galerii na ukazy.astro.cz.

Foto: Pavel Gabzdyl.

Fotografie uvedená zde a v úvodu patří Martinu Popkovi. Ten je získal při pozorování z Nýdku 25. a 26. listopadu. Martin Popek nás (s Pavlem) též informoval, v čem mohla být síla tohoto úkazu. Šlo totiž hned o dvě vrstvy saharského písku, které se navzájem při pohledu ze země překrývaly. První vrstva ležela 8.5 km nad zemí a pocházela ze západní Sahary, druhá se pak nacházela ve výšce asi 11 km a pocházela z opačného koutu této pouště - z východu.